

esame mes gime

GARSIAUSI PASAULIO ŽMONĖS, KURIŲ ŠAKNYS LIETUVOJE

ČESLOVAS IŠKAUSKAS

LIETUVIAIS
esame mes
gimę

Vietoj įžangos

Nežinau, kas mane paskatino rinkti medžiagą ir rašyti apie lietuvius, kurių pavardės ir veikla plačiai nuskambėjo pasaulyje arba kurioje nors jo dalyje. Patriotinis pasididžiavimo jausmas? Poreikis neleisti nugrimzti jiems praeitin? Žurnalisto, kuris domisi savo šalies istorija, nors kažkada buvo tarptautininkas, politikos apžvalgininkas, misija? Pedagoginės intencijos, kad savo kraštą ir jo žymūnus pirmiausia geriau turi pažinti jaunimas?

Iš dalies šią savo „misiją“ įprasminau trijose knygose, išleistose pamečiui nuo 2013 m., kuriose rašiau apie daugybę žymių žmonių, vienaip ar kitaip garsinusių Lietuvą arba jai – neslėpsiu – kenkusių. Suprantama, kad daug jų buvo įvairiaspalvės, kartais marginalinės asmenybės, dėl kurių darbų ginčai verda iki šiol. Galbūt jos net ne lietuviškos kilmės, o tik kilusios iš mūsų kraštų arba kitaip susijusios su Lietuva ir išarusios įvairaus gylio vagą (kartoju – ne visada švarią) pasaulio istorijoje.

Taip ir šiame straipsnių rinkinyje: mūsų istorijoje daug veikėjų, kurie vienaip ar kitaip prisidėjo prie valstybės garsinimo, net nebūdami lietuviais ar Lietuvos piliečiais, o tik galimais giminystės saitais ar kitaip su ja susiję arba tiesiog gyvenę Lietuvos žemėse. Juos įbrukti į kokią nors savo knygos herojų kategoriją labai sunku ir nėra prasmės. Juo labiau, kad atsiranda be galo daug ginčytinų, tik kažkieno liudijimu ar abejotinu šaltiniu grįstų faktų, argumentų, nuorodų, pavyzdžiui, apie Cezario sąsajas su Vilniumi. Štai kodėl išnašose bandau pateikti visas įmanomas nuorodas į įvairius šaltinius, kad skaitytojas galėtų pasigilinti, pasiginčyti, ieškoti kitų versijų, o gal ir pasinaudoti jomis savo kūryboje.

Tikiuosi, kad šios istorijos sudomins įvairų skaitytoją – ir jauną, ir pagyvenusį, ir ieškančią įdomių detalių, ir profesionalą, ir trokštantį pramoginio skaitymo, ir linkusį pasvarstyti bei pasiginčyti.

Malonaus skaitymo!

Kaip lietuvis atrado Ameriką...

... Mūsų autobusiukas vinguriuoja pietvakarine Madeiros pakrante. Lauke – 25 laipsniai šilumos, bet atogrąžų klimatas drėgnas, miškai ūksmingi, tad nesijaučia jokios kaitros. Pravažiuojame tiesiai ant duobėto keliuko krintantį kalnų krioklį, paskui įsukame į gyvenvietę. Gidu pasisiūlęs lietuvis verslininkas, Funšalyje jau beveik dešimtmetį turintis nekilnojamojo turto bendrovę, iš Kauno kilęs Audrius Laukevičius, kuriam

Madalena do Mar kaimelis Madeiroje. Autoriaus nuotr.

padau ukrainietis vairuotojas, kantriai tyli ir kol kas neaiškina, kuo šis Atlanto vandenyno pakrantės kaimelis įdomus.

Madalena do Mar – nedidelis kaimelis Madeiros pakrantėje, už keliolikos kilometrų į vakarus nuo sostinės Funšalio. Kaip ir visur šioje Portugalijos autonominėje saloje balti nameliai kopia į stačius kalnų skardžius, kurdami nepaprastą šviesų ir spalvų įspūdį, juo labiau kai tą šviesą atspindi glazūruotų portugaliskų keraminių plytelių skeveldromis išdėlioti šaligatviai. Švaros ir baltumo pojūtis.

Madalena do Mar teturi apie 500 gyventojų, kurie daugiau siai užsiima bananų auginimu. Jie auga prie namelių akmenų sienelėmis atitvertose terasose, dar pusžalių nedidelių vaisių kekės, atrodo, tuoj nulenks medžius. Kaimelis ypatingas tuo, kad jo siauros gatvelės – tegul ir kelių metrų ilgio – tarsi įvažiavimai į kiemus, bet pažymėtos pavadinimais. Jose gali prasišlenkti tik du žmonės. Tad automobilius visi stato aikštelėje prie kaimo arba skvere šalia bažnyčios. Virš galvų svyra atogrąžų medžiai, žydi įvairiaspalvės gėlės, sklinda saldūs ir aštrūs rudeninių vaisių kvapai, o vietos tavernoje – tradicinis Madeiros punšas... Paragavę stiproko kvapnaus skysčio, apžiūrime nedidelę Santa Maria Madalena (Šv. Marijos Magdalietės) bažnytelę. Joje kaip tik vyko pamaldos, tad šeimininkai paprašė netrukdyti. Bet mūsų gidas ne šiaip sau kalnų serpantiniais atvežė į šį nuostabų kampelį, kokių Madeiroje daugybė. Bažnytelės kieme jis pasakoja apie ypatingas šio kaimelio sąsajas... su Lietuva.

Kolumbas – nuo Gediminaičių kolonų?

Prieš penkerius metus į kasmetinę Vilniaus knygų mugę buvo pakviestas ypatingas svečias – portugalų rašytojas, istorijos tyrinėtojas Manuelis da Silva Rosa. Azorų salose gimęs M. Rosa nėra istorikas, o Duke universitete JAV dirba informacinių technologijų srityje. Jis dvidešimt metų praleido tyrinėdamas K. Kolumbo gyvenimo istoriją, kurią gaubia daugiau paslapčių, nei galima įsivaizduoti.

Portugalų istorikas Manuelis da Silva Rosa

Praejusio dešimtmečio pradžioje jis pasaulį pribloškė savo plačiai išplitusia neįtikėtina teorija, jog – Amerikos atradėjas Kristoforas Kolumbas buvo... lietuvių kilmės.

Vadinasi, lietuvis atrado Ameriką?

Šią versiją tyrinėtojas paskelbė dar 2006 m. portugalų kalba ir šio dešimtmečio pradžioje kitomis kalbomis išleistoje skandalingoje knygoje „Kolumbas. Atskleistoji istorija“ (arba „Kolumbas: nepapasakota istorija“), kuri 2014 m. pasirodė ir lietuvių kalba*. 2010 m. išleista knyga ispanų kalba knyga „Colónas. Niekada nepapasakota istorija“ („Colón. La Historia Nunca Contada“). M. Rosa joje įrodinėjo, kad K. Kolumbas

* Manuel Rosa, *Kolumbas: atskleistoji istorija*, Vilnius, 2014.

K. Kolumbas

(ispaniškai – Cristobal Colon) buvo Gedimino stulpų (kolonų) kilmės karaliaus palikuonis. Kitaip sakant, jis buvo Lenkijos, Vengrijos ir Kroatijos karaliaus Vladislovo III sūnus, ATR valdovo Jogailos vaikaitis. Taigi jis nebuvo italas Christopher Columbus iš Genujos, nebuvo ir vilnos perdirbėjo sūnus, nes turėjęs karališko kraujo. Amerikos atradėjo sūnus, 1538 m. rašydamas admirolo biografiją,

nenurodė tėvo gimimo vietos.

M. Rosos knygoje yra daugiau argumentų, įrodančių Kolumbo didikišką kilmę. Jis teigia, kad tarnauti į Kastiliją jis atvyko ne iš Genujos, o iš Portugalijos, kad paprasto kaimo darbininko vaikas negalėjo 1479 m. vesti kilmingos portugalų didikės, kad keliautojo testamentas ir biografijos yra klastotės, kad jis nė vieno žodžio nebuvo parašęs itališkai ar genujietiška, o visas aplankytas vietas lygina su Portugalija, net 1494 m. Ispanijos karaliaus išduotame dokumente jis vadinamas „portugalų“ ir t. t.

O kuo čia dėta jo lenkiška-lietuviška kilmė?

Jogailos sūnus slėpėsi saloje

Pristatydamas savo knygą Vilniuje M. Rosa dar kartą įrodinėjo, kad Lenkijos ir Vengrijos karalius Vladislovas III yra Lietuvos

didžiojo kunigaikščio Jogailos sūnus, priskiriamas Gediminaičių dinastijai. Vladislovo III motina buvo paskutinioji Jogailos žmona Sofija (Sonka) Alšėniškė, septyniolikmetė lietuvių kilmės didikė, ištėkėjusi už septintą dešimtį perkopusio Jogailos, kuris savo ruožtu buvo Algirdo sūnus, Gedimino vaikaičiai.

Anot portugalo legendos, Vladislovas jautriai išgyveno 1444 m. turkams pralaimėtą Varnos mūšį (dabartinė Bulgarija), kuriame, anot oficialių istorijos šaltinių, būdamas dvidešimties, žuvo. Nors turkų kariuomenės, kovojusios prieš jo kariuomenę, vadas Amuratas II (Muradas) tvirtino turintis jo galvą, karaliaus kūnas ir šarvai niekada nebuvo rasti. Anot šios legendos, mūšio pralaimėjimą Vladislovas III, vadinamas Vladislovu Varniečiu, suvokė kaip dangišką išpėjimą, nes mūšis esą jo paties buvo sukeltas melagingu pretekstu – noru paimti janyčarų vadą sultoną Muradą gyvą. Šis pralaimėjimas sudarė sąlygas Osmanų imperijai veržtis tolyn į Balkanus.

Iš tikrųjų, Vladislovas iškeliavo į piligriminę kelionę, Jeruzalėje buvo išventintas į riterius ir slapčia apsigyveno ispanų kolonizuotoje Madeiros saloje, kuri priklausė jo paties ordinui. Pietinę jos dalį valdęs Funšalio kapitonas Žoao Zarkas (João Gonçalo Zarco; paminklas jam stovi Funšalio centre) atvykėliui skyrė pastatą ir žemės atokiame Madalena do Mar kaimelyje. Lenkų vienuoliai, atvykę į salą jo

M. Bacciarelli. Vladislovas III

apklausti, patvirtino, kad iš tiesų jis – seniai dingęs karalius ir Jogailos įpėdinis. Pats Vladislovas atsisakė vienuolių pasiūlymo sugrįžti į valdovo sostą. Anot legendos, pakeitęs savo vardą į Henrique Alemano jis susituokė su senjorina Annes, kuri buvo viena iš dvylikos įtakingiausio Santjago karinio ordino – Visų šventųjų komtūrijos – „donų“, kurių vedyboms būdavo reikalingas karaliaus leidimas. Ji jam pagimdė du sūnus. Vienas iš tų sūnų ir buvo Kristoforas Kolumbas, rašoma M. da Silva Rosos knygoje.

Savo ruožtu Kolumbas 1479 m. vedė turtingą merginą iš kilmingos portugalų aristokratų šeimos Filipą Moniz. Vargšas italas nebūtų galėjęs vesti tokios turtingos šeimos atstovės. Negana to, Kolumbo sūnus vedė Ispanijos karaliaus pusseserę. Tam reikėjo Ispanijos karaliaus Filipo II sutikimo.

M. Rosa pasakoja, kad istorikai, kurie pasisako už itališką Kolumbo kilmę, argumentu laiko tik vieną dokumentą, kurį pasirašė gyvendamas Ispanijoje, Kastilijoje (tuo metu šią Ispanijos sritį, kaip pasakojama seriale „Izabelė“, valdė jauna moteris Izabelė, rodžiusi Kolumbui savo palankumą, bet sosto paveldėtojas, jos vyras Ferdinandas, Aragono karaliaus sūnus, Kolumbą ignoravo ir nesuteikė jam žadėtų privilegijų, tad garsiam atradėjui teko išvykti į Valjadolidą, kur, pagal vieną iš versijų, po dvejų metų mirė).

Testamente rašoma: „Aš, gimęs Genujoje, atvykau tarnauti jiems čia, Kastilijoje“ („Que siendo yo nacido en Genova les vine a servir aqui en Castilla“). Portugalų istorikas savo knygos

skyriuje „Testamentas be pagrindo“ („Un Testamento sin Fundamento“) rašo, kad žmogaus, kuris, gyvendamas Ispanijoje, visą laiką kruopščiai slėpė savo tapatybę ir gimimo vietą, toks prisipažinimas testamente atrodo keistas.

Pats Kolumbas mirė 54-erių susirgęs, kai, grįžtant iš Funšalio į kaimelį, ant jo laivo ties Cabo Girao užvirto krinantys uolų akmenys, rašoma vienuolio Gasparo Frutuozo (Gaspar Frutuoso) rankraštyje „Saudades da Terra“, rašytame 1586 m. Tačiau M. Rosa tikina, kad jo laivas ne nuskendo, o buvo paslapčiomis nutemptas į krantą prie Funšalio toliau nuo ispanų šnipų...

Istorikas nedaug sutiko bendraminčių. Lenkų spaudoje 2012 m. pasirodė jo interviu, kuriame portugalas pasakoja apie jo teoriją palaikantį Lenkijos rašytojo, Londone apsigyvenusio emigranto Leopoldo Kielanovskio (Leopold Póbow-Kielanowski) tyrimą. Jo knygoje „Vladislovo Varniečio odiseja“ („Odyseja Władysława Warnencyka“)*, išleistoje Anglijoje 1991 m., jau po rašytojo mirties, jis įrodė, kad Lenkijos karalius ilgus metus tikrai gyveno šioje Portugalijos saloje, kad Lenkijos karalius Vladislovas III, priklausęs lietuvių Jogailaičių dinastijai, nežuvo mūšyje su turkais Varoje 1444 m. Jis ne tik liko gyvas per skerdynes vietovėje, kuri yra dabartinėje Bulgarijoje, bet ilgus metus klajojęs po daugelį vietų, tarp jų pabuvojęs ir Šv. Kotrynos vienuolyne Sinajuje,

* Leopold Kielanowski, *Odyseja Władysława Warnencyka*, Londyn, 1991.

paskui apsistojo ir ilgai gyveno Madeiroje, kolonizuotoje prieš keletą dešimtmečių.

Kolumbas paliko tris sūnus – Diegą, Ferdinandą ir Bartolomėjų. Kitais duomenimis, jis susirgo podagra jau trečiosios kelionės į Ameriką metu arba jį buvo ištikusi reta tropinė liga – Reiterio sindromas (reaktyvus artritas). Dar kiti mano, kad 1495 m. jis pats ir jo jūrininkai iš Amerikos į Europą atvežė sifilį, nuo kurio 1506 m. ir mirė 55-erių sulaukęs žymusis atradėjas... Jo palaikai keliavo į Haitį, paskui į Havaną, 1989 m. grįžo į Seviliją.

DNR atskleistų Kolumbo kilmę

Vienas iš argumentų, kad Kolumbas buvo jogailaitis, galėtų būti DNR tyrimai, dienraščiui „Lietuvos rytas“ sakė 2014 m. Vilniuje apsilankęs knygos autorius. Tyrinėtojas pasakojo, kad savo patarimais buvo prisidėjęs prie tokių tyrimų dar 2003 m. Ispanijoje. „Iš 477-ių Kolumbų, palaidotų Ispanijoje, nė vieno DNR oficialiai nesutapo su jo giminaičių testais. Aš tas išvadas vadinu 477-iais savo teorijos teisingumo įrodymais“, – teigė svečias.

Savo interviu laikraščiui 2011 m. lapkritį M. Rosa sakė siekias atlikti Jogailos ir Kolumbo palaikų Sevilijoje DNR tyrimus. Kolumbas buvo palaidotas Valjadolide 1506 m. gegužę, paskui perkeltas į Seviliją. Istorikas ragino DNR atlikti ir Krokuvoje, kur palaidotas Jogaila (mat Vladislovo III laidojimo kriptą

tuščia). Bet tokiaame tyrime atsisakęs dalyvauti vienintelis Lietuvos kunigaikščių palikuonis Paulius Sanguška (Paul Sanguszko), gyvenantis Brazilijoje. Šis 1973 m. gimęs kunigaikštis yra Jogailos brolio Teodoro palikuonis, kurio giminaičiai Liubartai valdė Volynę, bet paskui pasirinko tokią pavardę iš Liubertaičių dinastijos. Beje, P. Sanguška ne kartą lankėsi Lenkijoje ir Lietuvoje, o čia esą jau numatęs vietą savo valdovų rūmams...

Tačiau 2012 m. balandį vykusiame pokalbyje su lenkų žurnalistu Henriku Skvarčinskiu (Henryk Skwarczynski) (interviu buvo išverstas „Kultūros baruose“) M. Rosa jau kategoriškai netvirtino lietuviškų Kolumbo šaknų, tik teigė, kad jo tėvas Vladislovas buvo Lenkijos karalius.

Mūsų gidas Audrius pridūrė, kad Kolumbo kilmės paslaptis būtų patikimai atskleista gavus tokių tyrimų rezultatus, bet dėl įvairių barjerų kol kas jie nevyksta. Ypač tam priešinasi italai, nuogąstaudami, kad gali išaiškėti Kolumbo negenujietiška kilmė. Labiausiai jam imponuoja tai, kad į Madeirą atvykęs neva Varnos mūšyje žuvęs jaunuolis buvo šviesių plaukų ir veido odos, aukštas, germaniškų bruožų, o vietiniai madeiriečiai dažniausiai tamsaus gymio.

Kita vertus, sunku paneigti net herbų panašumą. „Kolumbo herbas originaliai buvęs auksinis inkaras mėlyname fone. Vladislovo herbas buvo auksinis kryžius mėlyname fone. Net atpalviai sutampa“, – tvirtino skandalingosios knygos autorius.

* <https://lmka.lt/nauja-tiesa-apie-kolumba/>.

* * *

Kelionės į Madalena do Mar pabaigoje mūsų gidas pasiūlė nufotografuoti namą, kuris, žinoma, per penkis šimtmečius ne kartą perstatytas ir kuriame, manoma, gyveno didysis lietuvių kilmės keliautojas. Tvirtinama, kad valdžia jame kada nors įkurs Kolumbo muziejų. Kol kas tik langai užkalti. Taip pat apsisistojome neva Kolumbo statytos Šv. Magdalenos bažnytelės šventoriuje, o paskui, palepinti savimeilę glostančių pasakojimų apie lietuvišką Kolumbo tapatybę, užsukome padegustuoti Madeiros punšo. Vienas kitą šie įvykiai puikiai papildė. Buvome lyg apsvaigę, žinoma, daugiau nuo netikėtos naujienos: Kolumbas – lietuvis...

Šiame name neva gimė K. Kolumbas. Autoriaus nuotr.

Karvedys, gynęs Lietuvą ir Europą

Lietuva nuo amžių glūdumos garsėja didikais, kurie visą gyvenimą atidavė ne tik savo krašto puoselėjimui ir saugumui, bet ir kitų žemių gynimui nuo neprašytų užpuolikų. Vis dėlto dažnai – ir tai galima pastebėti per visą tūkstantmetį – tas atkirtis grobikams būdavo palydimas naujų žemių „įsisavinimu“ kalaviju.

Šakotas Chodkevičių ažuolas

Plati Chodkevičių (arba Katkevičių, Katkų) giminė – tinkamiausias viduramžių pavyzdys. Ko gero, centrinė figūra šioje dinastijoje – didysis karvedys, Lietuvos didysis etmonas Jonas Karolis Chodkevičius.

Chodkevičių dinastija iš tikrųjų labai išsišakojusi. Kaip rašo „Wikipedia“*, nuo XVI a. vidurio, kai ji tapo viena įtakingiausių

* <https://lt.wikipedia.org/wiki/Chodkevičiai>.

*Lietuvos didysis etmonas
Jonas Karolis Chodkevičius*

LDK didikų giminių, jos genealoginia-me medyje galima priskaičiuoti apie 40 daugiausia lietuvių ir rusėnų kilmės asme-nybių. Tai ir Bychovo, Supraslio, Berasta-vicos šakos. Daug jų palikuonių – taip pat kariškiai, karo vadai, karininkai.

Chodkevičių giminė kildinama iš XVI a. vidurio vienos turtingiausių gimi-nių, konkuravusių su Radvilomis. Nuo 1555 m. jie turėjo grafų titulą, kuris ati-

tiko kunigaikščio rangą. Rusijoje grafo titulą 1706 m. įvedė Petras I, ir pirmajam jis suteiktas Šeremetjevui, po bolševikinės revoliucijos 1917 m. V. Lenino dekretu jis buvo panaikintas.

Žinynai aiškina, kad ši giminė ir vardas kilo iš gudų bajo-ro protestanto Chodkos (kitais šaltiniuose – Chodka Jurgai-tis, Chodoras, arba Fiodoras; „chodka“ – pasižymintis greitai ėjimu), buvusio Vytauto aplinkoje. Nuo 1545 m. Chodke-vičiai pakeitė Kęsgailų giminės atstovus Žemaičių seniūno poste, kai seniūnu tapo Jeronimas Chodkevičius, vedęs Še-metaitę, o nuo 1564 m. seniūnu buvo jo sūnus Jonas. Beje, Jono vardas dažniausiai sutinkamas visoje giminės istorijoje. Chodkevičių giminės istorija išsamiai atskleista doc. Genutės Kirkienės darbe „Didysis Chotyno karvedys – Jonas Karolis Chodkevičius“*.

* Genutė Kirkienė, „Didysis Chotyno karvedys – Jonas Karolis Chodkevičius“, in: grupės autorių kn. *1621 m. Chotyno mūšis dėl vidurio Europos*, Vilnius, 2011.

Jonas Karolis Chodkevičius (1561–1621) priklausė vadinamajai Bychavo (arba Bychovo) šakai, kuri „nuvyto“ tik XVII amžiuje. Šį vietovardį galima supainioti su viena istorine pavarde. Mat iki šių dienų mus pasiekė 1830 m. Gardino gubernijos Volkovyjsko teisėjo Aleksandro Bychovco dvare rastos vadinamosios Bychovco kronikos, kuriose „vaizdžiai pasakojamos Gedimino sapno apie geležinį vilką, Kęstučio prisipažinimo Birutei, Vytauto pabėgimo iš kalėjimo ir kt. legendos, aukštinami Vytauto valdymo laikai.“

Tačiau Bychavas – miestas Baltarusijoje, Mogiliovo srityje, kurį keletą šimtmečių valdė LDK didikai ir kuris ilgai buvo vienu stipriausių kunigaikštystės įtvirtinimų. Būtent čia, Dniepro dešiniajame krante, J. K. Chodkevičius 1590–1625 m. pastatė Šv. Kazimiero bažnyčią, miesto įtvirtinimus ir pilį, ir Bychavas tapo Abiejų Tautų Respublikos pasienio tvirtove. XVII a. čia įrengti bastioniniai įtvirtinimai.

Bychavo miestas ir tvirtovė XVII amžiuje

Bet, kaip portale „LDK istorija.lt“ rašė istorikas Rimvydas Petrauskas*, Chodkevičiai XVI a. antroje pusėje perėjo į katalikybę ir, be rusėnų žemių, ėmė daugiau valdyti Lietuvoje. Jiems priklausė turtingos rezidencijos Šaukėnuose, Kretingoje, taip pat Vilniuje (dab. Pilies g.). J. K. Chodkevičius Žemaitijoje įsteigė du vėliau išgarsėjusius katalikų tikėjimo ir švietimo centrus – Kražių jėzuitų kolegiją ir Kretingos bernardinų vienuolyną. Čia jie taip pat buvo laikomi savais. XVII amžiuje žemaičiai švedus sumušusį Žemaitijos seniūną Joną Karolį Chodkevičių vadino Katkumi, dainuodami: „Mūsų Katkus labai drūts, / Tikras buvo karaliuks.“

Patrankos buvo paruoštos...

Beje, Vilniuje netoliese buvo įsikūrę Radvilų rūmai (dab. Vilniaus gatvėje). Radvilos liko ištikimi protestantizmui, tad su lietuvių didikais vykdavo nuolatiniai kivirčiai. Juos aprašo tiek R. Petrauskas, tiek Vanda Daugirdaitė-Sruogienė knygoje „Lietuvos istorija“**. Viena konflikte, kilusiame 1600 m. dėl paskutiniosios Slucko kunigaikštystės Sofijos Olelkaitės ir jos kraičio, vėliau pagarsėjęs karvedys J. K. Chodkevičius pasitikrino karo taktikos įgūdžius. Istoriją išsamiau pasakojo Čikagoje gyvenusi Balio Sruogos žmona, istorikė ir pedagogė V. Daugirdaitė-Sruogienė.

* <http://m.ldkistorija.lt/index.php/istoriniai-faktai/chodkeviciai-naujieji-lietuviai/497>.

** Vanda Daugirdaitė-Sruogienė. *Lietuvos istorija*. Vilnius, 1990. (Aštuntas leidimas; pirmas leidimas – Kaunas, 1935.)

Skaitykite likusius
338 iš **360** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Nuostabios, intriguojančios, netikėtos ir šokiruojančios istorijos apie pasaulyje garsias asmenybes ir jų sąsajas su Lietuva.

Ar tikrai Kristupas Kolumbas – Jogailos vaikaitis?
Ar charizmatiškojo Vudžio Aleno protėviai kilę iš Panevėžio?
Ar Borisas Džonsonas kilęs iš litvakų, o Džo Baidenas tikrai turi lietuviškų šaknų?

Mūsų – lietuvių – yra kiek daugiau nei 4 milijonai. Užsienio šalyse išsibarstę net 1,3 mln. lietuvių kilmės žmonių, ir jie yra ne tik braškių ar pomidorų skynėjai, statybininkai, fabrikų ir kavinių darbuotojai ar perspektyvūs biurų klerkai. Savo pėdsaką, neretai labai ryškų, mūsų tėvynainiai palikę visame pasaulyje. Per kelias emigracijų bangas į JAV, o vėliau ir į Europos šalis, iškeliavo daug žmonių, visaip garsinusių Lietuvą – kartais garbingai, kartais, deja, jai kenkusių. Suprantama, kad daugelis jų buvo įvairiaspalvės, kartais marginalinės asmenybės, dėl kurių darbų ginčai verda iki šiol. Galbūt jos net ne lietuviškos kilmės, o tik kilusios iš mūsų kraštų arba susijusios su Lietuva įvairiais giminytės ryšiais, o gal tiesiog gyvenusios Lietuvoje. Dauguma jų nebekalba lietuviškai ar išvis apie Lietuvą mažai ką žino. Tačiau įvairūs šaltiniai sako – šie žmonės turi ryšių su mūsų maža, bet nepaprasta šalimi.

Netikite? Visos knygos istorijos – ne išgalvoti pasakojimai, po kiekvienu rasite šaltinių nuorodas.

KNYGA APIE GARSIAUSIUS PASAULIO ŽMONES, KURIŲ ŠAKNYS LIETUVOJE

*Jeigu jums patiko „Paaukota Lietuva“ ar „Netikėtina, bet tikra“ –
jūs privalote perskaityti ir „Lietuviais esame mes gimę“.*

ISBN 978-609-484-439-3

9 786094 844393

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

klausykla.lt

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Viršelio dizainas: © Shutterstock